

Zəki BAYRAM (YURDUÇU)

Budur, yenə dava-dalaş,
Kürsülərdə söz növbəsi.
Bir mövzudur hər şeydən baş, -
Vətən eşqi, yurd sevgisi.
Vətən, səni "sevən" nə çox?!
"Vətən", "millət" deyən nə çox?!
Yuxarıda - kürsülərdə
Hərənin öz vətəni var...
Hər gün qanlı sərhədində
Səni sevən oğulların
Öləni var,

itəni var.
Düşündükcə öz-özümə,
Çox qərribə gəlir mənə.
Həmi sevirəsə, bu Vətən
Niyə qaldı bəs bu günə?!
Vətən, səni "sevənlərdən"
qorun, Vətən!
Uca-uca kürsülərdən
"Vətən", "Millət" deyənlərdən
qorun, Vətən!

BİR İNSAN YAŞAYARDI

*Sevimli müəllimim, dəyərli dost və
unudulmaz insan Faiq Bayramovun ruhuna*

Peyğəmbərtək bir insan yaşayardı Gəncədə,
Özü canlı bir tarix, arxiviydi yaddaşı.

Öz dilində dindirərdi hər qayanı, hər daşı,
Dünyaların dərdini daşıyardı Gəncədə.

Dostların gözələrindən duyardı gizli qəmi,
Ölçülərə sığmazdı kişiliyi, mərdliyi.
Qəbzəsindən qan daman qılıncıydı sərtliyi,
Kövrəkliyi günəyin gün döyən qarı kimi.

Hər kəsin "günahını" üzünə şax deyərdi, -
Xoşlamazdı daldalarda danışılan qeybatı.
Tüstülü çayxanada bir tüstülü söhbəti
Çox alimin ömürlük yazdığına deyərdi.

Bir quranlıq mətləbi qandırardı xəbərsiz,
Tələbəyə ölümdən betərədi xoş qmağı.
Bir sözün işığında səyriyəndə dodağı,
Papiros barmağını yandırardı xəbərsiz.

Hər adın, sözün üstə əsim-əsim əsərdi,
Çoxlarını görməzdi tükəndən tük seçən gözü.
Eşitmədik dilindən birçə yol "Vətən" sözü,
Vətənin dar günündə öndə gedən əsgərdi.

Bir ağız gülüşüymüş, - xəfifcə güldü, getdi,
Gəncləşərdi gedəndə gənclik ilə yanaşı...
O elə kimsəsizdi, - bir şəhər dost-tanışı,
O elə kimsəliydi, - kimsəsiz öldü, getdi.

Nəfsin, tamamın alışıb yanır,
Nə özün doyursan,
nə gözün doyrur.
Sənin gözələrindən şeytan boylanır,
Qəlbində sısqə bir insan uyuyur.

Cılız varlığını sovurub, sovub,
Səllərə tapşıraq...
yellərə verək...
Sənin gözələrindən baxanı qovub,
Qəlbində yatana oymatmaq gərək.

Deyirlər, qu quşu ölümdən qabaq
Gözündə, könlündə sonsuz bir marağ
İlk və son nəğməsin oxuyar ancaq.
Bütün varlığıyla, bütün canıyla,
Sevinci, azabı, həyəcanıyla,
Dəli bir ilhamla, coşqun həvəslə,

İlahi yanğıyla, ilahi səsə
 Ömründə bircə yol oxuyar elə,
 Dağları, daşları gətirər dilə...
 Deyirəm nə ola, dəyişə surət,
 Dəyişə işini ana təbiət;
 Mənə də onuntək bir ilham verə,
 İlahi bir hökm, sərəncam verə,
 Bircə yol oxuyan qu quşu kimi,
 Hər dəfə son nəğmə oxurmuş kimi,
 Oxuya biləydim nəğmələrimi.

SƏNDƏN DƏ BİR XƏBƏR YOX...

Yenə gəldi bir payız,
 Yenə qocaldıq az-çox.
 Bilməm deyim, deməyim;
 Bu ürək yenə yalqız, -
 Səndən də bir xəbər yox.

Boşaldı bağ-bağatlar,
 Zaman uçur, - sanki ox.
 Dünya qəfəs kimidir...
 Bülbülün bağı çatlar, -
 Səndən də ki, xəbər yox.

Nələr deyir bu yağış;
 Tut ucundan göyə çıx.
 Hər tərəfdə sənsizlik...
 Qəlbə məlhəm bir baxış, -
 Səndənsə bir xəbər yox.

Göydə qara buludlar,
 Yer in gözü, könlü tox.
 Ruhum yalnız kimi...
 Çox keçməz ki, yağar qar, -
 Səndən də bir xəbər yox.

Durnalar ötdü küsgün;
 Ərdəbildən, Ərbildən
 Yenə xəbər-ətər yox...
 Ax, ürəkdə bu nisgil, -
 Səndən də ki, xəbər yox.

Ha çağırım, ha çalım;
 O əzəlki təpər yox.
 Heç bilmədim xoşbəxtsən,
 Yoxsa... başı bəlalım?..
 Ömür keçdi, a zalım,
 Səndən də bir xəbər yox.